

Povestea unei Biblii

Într-o căsuță joasă de munte, elvețiană, al cărei acoperiș de paie era acoperit gros cu mușchi maro, zăcea o văduvă pe patul de moarte. Avea în urma ei o viață anevoioasă, dar acum îi făcea semn odihna eternă, după care luptătoarea obosită tânjise deja de mult timp. Lângă patul sărăcăcios stătea îngenucheat singurul fiu al muribundeii.

Mama este deplin conștientă. Inima ei este liniștită în fața morții, dar mai are o grijă: copilul ei. Paul nu este mântuit. Mama știe că lucrurile lumii îi câștigă inima de tot. Toată dragostea ei devotată, îndemnul ei serios și drăgăstos, rugămințile și implorările ei să lase lumea și să devină un alt om - au rămas zadarnice până în ceasul acesta. Iar acum, pe patul ei de moarte, ea se adresează ultima dată fiului ei și-l roagă mult să vină totuși la Isus. Ea mai posedă o comoară, Biblia ei veche, mult folosită. Pe aceasta i-o predă lui, în ceasul despărțirii, ca pe cea mai scumpă moștenire. „N-ai voie s-o vinzi”, șoptesc buzele palide. „Trebuie s-o păstrezi cu grijă și să citești din ea zilnic. Ea provine de la strămoșii noștri, care au luat-o cu ei în fuga lor din Boemia, când au fost prizonieri din cauza credinței lor. Toate numele lor, începând din 1620 sunt scrise în ea. Această Biblie este cea prin care au găsit pace, așa cum am găsit-o și eu. Și tu, fiul meu, vei găsi în ea tot ce ai nevoie pentru mântuire. Citește zilnic din această Carte! Vrei să-mi promiți aceasta?”

Muribunda a vorbit cu întreruperi. Acum a ajuns la capăt cu puterea ei. Ea zace acolo foarte liniștită, ca lipsită de viață. Paul își bălbaie promisiunea, copleșit de durere. El o ia în serios în ceasul acesta. El vrea să îndeplinească ultima dorință a mamei sale, pe care - așa simțea în clipa aceasta - o iubea din inimă în ciuda a tot ce îi pricinuiseră. Încă un suspin și mama lui Paul nu mai este. Duhul ei părăsise învelișul slab. Ea s-a dus ca să fie cu Isus. Paul a rămas în urmă singur și simte în durerea care îl învăluie: acum nu mai este nimeni aici care să se îngrijească de mine, să mă păzească, să se roage pentru mine!

Câteva zile după înmormântare, fiul a părăsit ținutul natal și a plecat în călătorie. Prefăcuse în bani puținele lucruri pe care i le lăsase mama și în afară de câteva rufe nu ducea nimic cu el în rucsacul său, decât vechea Biblie a înaintașilor săi temători de Dumnezeu, legată în piele și prevăzută cu închizători de cupru.

Ar fi preferat să lase în urmă Cartea voluminoasă, care în călătoria sa pe jos era de-a dreptul împovărătoare, dar se gândea la promisiunea pe care i-o făcuse mamei muribunde. După ce mersese o zi, a intrat într-un han ca să rămână acolo peste noapte. După mâncare a deschis Biblia - urmând îndemnul conștiinței - ca să citească un capitol, cum a promis. Neglijase aceasta toată ziua și amânase cititul până seara. Aceasta fusese o greșeală. Ar fi trebuit să înceapă ziua cu cititul. Acum nu mai găsea liniștea pentru citit. Ceilalți oaspeți intrau, priveau curioși peste umărul lui și începeau, când recunoșteau Cartea, să-l batjocorească. Atunci, Paul a închis Biblia jenat și supărat. Și el s-ar fi descotorosit de cartea incomodă, cu cât mai repede, cu atât mai bine, numai să fi avut curaj pentru aceasta.

În marele oraș, H., au fost duși în aceeași zi, la aceeași oră doi oameni răniți grav. Unul căzuse de pe o schelă, celălalt se alesese dintr-o încăierare cu o rănire serioasă. Bărbații au fost duși în același salon și erau culcați unul lângă celălalt. După ce și-au recăpătat cunoștința, au dorit amândoi să afle de la infirmier cum ajunseseră la spital, deoarece niciunul dintre ei nu mai putea să-și amintească ce se petrecuse cu ei. Îngrijitorul l-a informat pe primul, că a fost ridicat, inconstient, după o căzătură de pe schelă, iar pe celălalt, că a fost rănit de o lovitură de cuțit în așa fel, încât a fost adus la spital, de asemenea, inconstient.

De o lovitură de cuțit - cuvântul i-a readus omului din nou în memorie amănuntele celor întâmplate. Fusese într-un birt, mâncase acolo de prânz și după aceea intrase într-o ceartă cu unul dintre cei prezenți. Cearta fusese tot mai violentă, până au scos cuțitele și ... de aici înainte nu mai știa nimic. Acum zăcea aici cu capul bandajat. Dar ce se alesese de banii săi? Unde rămăsese rucsacul său? La întrebarea sa temătoare, îngrijitorul a putut să-i spună că și rucsacul a fost găsit. Dar pacientul tot nu era încă liniștit. A pus să i se aducă rucsacul și l-a cercetat. De ce se temuse, aceea i s-a confirmat. Banii și uneltele dispăruseră; numai câteva haine vechi și o Biblie mare, legată în piele se mai găseau înăuntru.

„O”, a strigat ucenicul printre lacrimi, „de ce mi-au lăsat tocmai Cartea aceasta, cu care tot nu știu ce să mă fac! Ce să fac fără bani și fără unelte?!” Și cu un blestem a împins Biblia de la el.

„Ce fel de carte este aceasta?”, a întrebat tovarășul său de suferință de lângă el. „Pot s-o văd?”

„Numai o Biblie. Poți s-o iei, dacă o vrei; atunci scap de ea, în sfârșit.”

Cu aceste cuvinte, vorbitorul și-a îngropat fața adânc în perna sa, ca și când ar fi vrut să-L uite pe Dumnezeu și pe oameni. Pe mama sa o uitase de mult.

Infirmierul a ridicat Biblia și i-a înmânat-o celui alt. Acesta a deschis-o plin de venerație, a citit pe pagina de titluri numele înscrise acolo și a început imediat să se adâncească în conținutul Cărții. Se simțea puternic atras de ceea ce citea. El citea mereu și mereu. Tot ce spunea Cartea era ca scris pentru el. Ea conținea promisiuni bogate pentru „săracii în duh”; și un astfel de om era acesta. Cuvintele minunate ale Domnului Isus făceau cea mai adâncă impresie asupra lui și când a citit invitația prietenoasă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” [Matei 11.28], atunci n-a ezitat s-o urmeze, ci s-a grăbit în brațele deschise de Salvator ale lui Isus, Mântuitorul păcătoșilor. El și-a căutat adăpostul la Isus ca un trudit și împovărat. Statul în spital a devenit pentru el începutul unei vieți noi. Citirea și acceptarea credincioasă a Cuvântului divin au adus odihnă pentru sufletul său. Vechea Biblie disprețuită l-a însoțit de atunci pe toate căile sale și era izvorul din care curgea mereu spre el binecuvântare tot mai nouă și mai bogată.

Câteva săptămâni trecuseră de la internarea celor doi accidentați. Avuseseră timp să se cunoască reciproc, dar în ciuda câtorva conversații, nu se apropiaseră sufletește. După plecarea lor, care a avut loc aproape în același timp, erau trecuți unul lângă altul pe lista spitalului ca oameni externați, care erau vindecați: Karl B. și Paul N., dar drumurile lor au luat o direcție foarte diferită. Paul N. a plecat așa cum venise în spital, ca un om cu un caracter slab, care rămăsese mort și surd la toate influențele harului divin. Karl B., dimpotrivă, s-a întors în viață ca un om nou, în inima căruia trăia dorința ca atunci când îl cheamă Dumnezeu, să facă ceva pentru Mântuitorul său, Căruia îi datora totul pentru timp și eternitate.

Iar au mai trecut câțiva ani. Paul N. a dispărut din fața ochilor noștri, și nici pe Karl B. n-am putut să-l urmărim pe căile sale. Cei doi nu s-au mai revăzut după externarea lor din spital. Dar prin minunatele călăuziri ale lui Dumnezeu aveau să se mai întâlnească odată - o ultimă dată.

Călătorim cu gândul în Groenlanda, țara eschimoșilor. Adunarea fraților din Herrnhut a înființat aici o stațiune misionară și slujitori zeloși ai Domnului răbdau aici deja de mulți ani mari lipsuri, ca să propovăduiască eschimoșilor săraci, neștiutori, minunata Evanghelie despre harul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Chiar dacă, mai ales la început, ar fi fost un arat pe pământ pietros, munca lor n-a fost totuși zadarnică în Domnul.

Într-o zi a apărut la țarm o navă la orizont, nu departe de stațiunea misiunii, care era în primejdie și lupta cu disperare împotriva furtunii puternice, care îngrămădea valurile înalte cât casa în fața ei. Să se scufunde așa de aproape de țarm, fără să i se poată da ajutor? O încercare de a salva echipajul pare fără speranță. Căci vântul tocmai mâna corabia pe un loc primejdios. Ea a ajuns

între bancuri uriașe de gheață. Numai dacă și-ar mai putea schimba cursul este posibilă salvarea. Vasul este urmărit de pe coastă cu mare încordare.

Și misionarii l-au observat. Ei conving câțiva eschimoși să iasă în larg și să încerce salvarea celor aflați în dificultate. Băștinașii reușesc, cu bărcile lor lungi, înguste, să se apropie atât de mult de corabie, încât pot să indice o cale de salvare echipajului care nu mai vede decât moartea în valuri în fața ochilor. Corabia străină - o balenieră - urmează instrucțiunile date și tot echipajul este salvat.

În echipajul corăbiei se află un om într-o stare de-a dreptul rea. Omul fusese azvârlit de o rafală de vânt de pe gabie pe punte. El zace acolo inconștient. Rănile sale sânt grave. Eschimoșii îl ridică cu mare grijă și îl duc pe țarm. În casa misiunii, unde rănile sale sunt examinate cu grijă, se arată curând că nu mai este nimic de sperat pentru acel om. Probabil că va mai trăi numai câteva ore.

Cine este omul? Este el pregătit să-L întâlnească pe Dumnezeu său? Așa se întreabă misionarul prietenos, care stă ca infirmier lângă cel accidentat și așteaptă îngrijorat dacă omul va mai reveni vreodată la conștiința limpede.

Slavă Domnului! vine clipa. Misionarul nu pierde timpul și îi arată accidentatului starea sa și seriozitatea eternității. Dar el observă cu adâncă dezamăgire, că cel sortit morții nu vrea să știe nimic despre Dumnezeu și minunata Sa mântuire în Hristos Isus. Dar nu și-a pierdut curajul. Câtă vreme mai este viață, mai este și speranță. El a luat în mână o Biblie mare, legată în piele, cu încuietori de cupru, pentru a citi câteva cuvinte din ea. Cuvântul lui Dumnezeu este totuși „viu și lucrător” și ca un ciocan care sfărâmă stânci.

La vederea Bibliei, accidentatul a arătat momentan interes. Ochii săi privesc fix la Cartea din mâna misionarului. Deodată se ridică cu ultima sa putere care îi stă la dispoziție și strigă cu un glas care îl străbate pe ascultător până în văduva oaselor:

„Dispari cu Cartea aceasta! - Este Biblia mea! - Eu am aruncat-o. - Nu mai vreau s-o văd” - Mamă! Mamă! Tu m-ai chemat, dar eu n-am vrut să vin. Acum este prea târziu! Sunt pierdut!”

Cu un strigăt strident, muribundul cade înapoi și își dă duhul. Paul N. și Karl B. s-au mai întâlnit odată. Acum sunt despărțiți pentru totdeauna.